

„Podepíšu tu smlouvu, ale ráda bych se s vámi dohodla, že cesta do Řecku bude na zkoušku. Nechci za ni žádné peníze. Oba potom uvidíme, jestli to spolu zvládneme delší dobu.“

„To je směšné,“ přerušil ji Nicholas. „Jak si –“

„Není to směšné,“ nenechala se odbýt. „Možná zjistíme, že spolu nedokážeme pracovat.“

„O tom pochybuji.“

Zamračila se. „Jak si můžete být tak jistý?“

„Protože jsem se obeznámil s vaší pracovní morálkou a strávil jsem s vámi nějaký čas. Umím dobře odhadnout lidský charakter, Acacie. A u vás jsem měl jasno téměř okamžitě.“

S hlasitým cinknutím odložila šálek na talířek. „Odhadl jste mě a požádal jste, abych zavolala Marcela.“

„Protože byl mým kontaktem.“ Nicholas odhodil ubrousek na stůl. „A vy jste to otočila a navrhla, abych daroval ty směšné věci pro Silke hladovým dětem.“

„A to jste taky udělal. Dostala jsem od té organizace e-mail, že za váš dar obdrželi tisíce eur.“

„Přesně. Copak to nevidíte? Už teď nám to spolu jde.“

„A co vaše současná asistentka?“

Nicholas si protřel oči. „Je upoutána na lůžko, dokud se to dítě nenarodí. Měla strach, aby nešlo o rizikové těhotenství.“

„To je mi líto.“ Acacia se obrátila v židli. „Podepíšu tu smlouvu, ale nepřijmu žádné peníze, dokud se nevrátíme z Řecku. Vyžadují zkušební dobu.“

„Fajn,“ zabručel Nicholas. „Nechám madame Bishopovou, aby vám poslala smlouvu. Juliet má číslo na pařížské řemeslníky. Můžete si s nimi promluvit o postupujících pracích. Následně máte svůj první úkol; obstarat si šatník osobní asistentky. Ke klasickému oblečení na jednání budete potřebovat i formální oděv.“

Přimhouřila oči. „Je tohle typický požadavek?“

„Napište jim, že jste dostala lepší nabídku z CI Paris a nastupujete ihned.“

„CI Paris?“

„Pařížská pobočka jedné z našich společností, která se zabývá správou majetku. Vaše pracovní smlouva bude uzavřena s nimi. Nechám ředitele vyřídít vaše dočasné pracovní povolení, stejně jako evropskou modrou kartu.“

Acacia přelétla pohledem pozemky, nad nimiž čněly nad vrcholky stromů Alpy. Majestátní zasněžené hory se tyčily proti modré obloze, po které sem tam plul nějaký mráček.

Hory se nemusely bát o své zaměstnání, ani o finanční podporu své rodiny, ani neodbytného švýcarského obchodníka, který měl evidentně slabost pro briošky s meruňkovou marmeládou.

„Máte na stole pracovní nabídku,“ pokračoval Nicholas tichým hlasem. „Práce pro mě nám dá čas zjistit, kdo hledá ten deník.“

Odkášlal si. „Minulou noc jste řekla, že potřebuji nové přátele.“

Podívala se mu do očí.

„Buďte mou přítelkyní, Acacie.“

„To se přátelíte se všemi svými asistentkami?“

„Moje současná asistentka je se mnou už téměř deset let. Koncem roku se stanu kmotrem jejího prvního dítěte.“

„Nevypadáte jako kmotr.“

Zvedl si ruku nad hlavu. „Nejsem dost vysoký?“

Rozesmála se. Nemohla si pomoci. Nicholas byl se svými sto devadesáti centimetry hodně vysoký. Ale zase ne příliš, co se jejího mínění týkalo.

„Budeme dobrý tým, Acacie.“

Povzddechla si. „Pomohl jste mi, když jsem to potřebovala. Také vám na oplátku pomůžu. Ale po Řecku chci jet domů.“

„Odvezu vás do Paříže osobně.“

25. kapitola

POZDĚJI V NOCI stál Nicholas na chodbě před svým pokojem v domě jeho rodičů.

Bylo pozdě. Právě se vrátil z Curychu.

Nejprve došel k bazénu. Doufal, že se bude moci připojit k Acacii a zaplavat si. Bohužel se zdálo, že dnes večer odpočívá.

Vyrazil k jejímu pokoji a zůstal stát přede dveřmi. Uvnitř bylo naprosté ticho. Nicholas vydechl úlevou. Přál si, aby se dobře vyspala.

Byla to s výjimkou jeho sestry pravděpodobně ta nejsilnější žena, jakou kdy potkal.

Nicholas střelil očima k dalšímu pokoji.

Rivin pokoj sousedil s Acaciiným. Nebyl uvnitř celé roky. Ale nějak se přistihl, že k němu kráčí a otevírá dveře.

Stiskl vypínač a rozsvítil.

Překvapilo ho, jak je tady uklizeno. Juliet společně se služebnictvem udržovala všechny pokoje v bezchybném stavu. Rivin pokoj nebyl výjimkou. Ale nechali tu i její věci. Plátno stálo připravené, jako by na ni čekalo.

Nicholas nesl mnohá břímě, z nichž některá na něj naložili jiní. Za některá vděčil jen sám sobě. Zodpovědnost za sestru pocítoval od noci, kdy ji zavraždili.

„Na začátku ano. Moje nynější asistentka dostala při nástupu příspěvek na oblečení. Musíme vzbuzovat jistý dojem, ale je to dojem, který s potěšením zaplatím.“

„Vážně?“

„Myslel jsem, že jste byla concierge, Acacie.“ Zacukaly mu koutky. „Tohle jistě nemůže být těžký úkol?“

„Concierge obvykle nenakupují sami pro sebe.“

Zajískřily mu oči. „Přemýšlejte o tom jako o možnosti naučit se něco nového. Mám otevřený účet v několika ženevských buticích. Juliet vám dá seznam a může vás doprovodit, stejně jako Kurt. Musím se dnes ráno vydat do Curychu a nevrátím se dřív než pozdě v noci. Zítřka odjíždíme na Santorini.“

Acacia pocítila náhle bodnutí... čehosi, když si uvědomila, že se bude toulat po jejich rozlehlých pozemcích bez něj. Skryla svoji reakci za rezervovaný úsměv. „Řekl jste Santorini?“

„Ano. Sbalte si i nějaké sportovní oblečení, kdybychom šli na pláž.“

„Na pláž? To uzavíráte obchody na pláži?“

Uchechl se. „Když mám štěstí.“

„Zatímco budete pryč, je tu místo, kde bych si mohla procvičit svá bojová umění?“

„Plánujete trénink, mademoiselle?“

Pokřčila rameny. „Snažím se něco dělat každý den. Vy ne?“

„Dobrá poznámka. Je tu malá tělocvična, která by měla vyhovovat vašim potřebám. Juliet vám ji ukáže.“

„Díky.“

Nicholas se postavil a dotkl se jejího ramene. „Těším se na naši spolupráci.“

Acacia se obrátila, aby mohla sledovat, jak její nový, atraktivní šéf odchází.

26. kapitola

Příštího rána vstala Acacia brzy. Oblékla si nové plavky, došla k bazénu a třicet minut v kuse trápila své tělo. Byl teplý slunečný den a s Alpami v pozadí si Acacia plavání velmi užívala.

Do pokoje se vrátila mnohem dřív, než mohl být kdokoliv vzhůru, vysprchovala se a zabalila si věci. Pro let na Santorini si vzala jednoduché oblečení – bílé kalhoty, žlutou košili s krátkým rukávem a bronzové sandály. Aby tomu dodala trochu barvy, protáhla si očky v pase kalhot pestrobarevný šátek.

Když procházela jídelnou, zaslechla z terasy hlasy. Skrz otevřené dveře spatřila Nicholase u stolu se snídání. Dnes neseděl v čele. Přišlo jí to docela zvláštní.

Jakmile vyšla na terasu, uvědomila si, že Nicholas není sám.

„Acacie.“ Postavil se a věnoval jí zdrženlivý úsměv.

Vedle něj seděla velmi atraktivní postarší žena s melírovanými blond vlasy po ramena. Zkoumavě na Acacii upřela modré oči.

Nicholas se zničehonic zjevil po jejím boku a odtáhl jí židli. „*Maman*, tohle je Acacia Santos. Acacie, tohle je moje matka Hélène Cassirerová.“

Jakmile se tato informace dostala do jejího podvědomí, zdvořile se usmála. „Je mi potěšením vás poznat, madame.“

„I mně, mademoiselle.“ Madame Cassirerová jí úsměv oplatila.

Kdyby na ni nespěchal, protože byl nedočkavý představit jí svou snoubenku, možná by byla stále naživu. Třeba by ti zloději odešli dřív, než by si jich všimla.

Thierry, jejich ochranka, ten útok přežil. Riva takové štěstí neměla.

Přinejmenším jim ale Thierry poskytl informace o pachatelích.

Nicholas se vyhnul Rivině portrétu na zdi. Vlna mu držela pohled stranou, zatímco kráčet zpátky ke dveřím.

Přísahal, že pomstí její smrt, a dokud se tak nestane, nepodívá se jí do očí.

Zhasl světlo, zavřel za sebou dveře, prošel kolem Acaciina pokoje k vlastnímu a cestou si frustrovaně sundal kravatu.

Na schodišti se zjevila vysoká, hubená postava.

Nicholas prudce zastavil. Zmateně upíral oči do ztemnělé chodby.

„*Maman?*“

Když dojedli, madame Cassirerová se k ní obrátila. „Chtěla byste se ke mně připojit na procházku?“

Pokoušela zakrýt šok. „Ano, samozřejmě.“

„Výborně.“ Madame vstala a stejně tak Nicholas. Odtáhl jí židli.

Poplácala ho po nezjizvené tváři a políbila na obě líce. „Uvidíme se později.“

Nicholas obešel stůl, aby nabídl pomoc také Acacii. „Nevěděl jsem, že přijedou,“ zašeptal.

Bylo jí jasné, že se jí před madame nepodaří odpovědět. Tak jen nepatrně přikývla.

„Uvidíme se později?“ zeptal se s nadějí.

„Ano.“ Usmála se. Neměla právo se zlobit, protože se Cassirerovi vrátili domů. Byla nesvá, ale nechtěla, aby si to Nicholas vyložil jako mrzutost.

Otočila hlavu a zjistila, že si je madame zkoumavě a s úsměvem prohlíží.

Nicholas ustoupil stranou a ony společně vyrazily na druhou stranu terasy a dolů po schodech.

Sto osmdesát centimetrů vysoká madame Cassirerová byla vyšší než Acacia. Měla dlouhé štíhlé nohy a na sobě elegantní, ale jednoduché modré šaty a šňůru perel.

„Jak jsou na tom vaše sandály?“ Madame se zastavila a prohlédla si Acaciiny boty. „Jsou pohodlné?“

„Ano.“ Acacia se podívala na její bílo modré střevíce na nízkém podpatku se vzájemně propojenými zlatými C na špičkách. Nebyly to zrovna boty na procházku, ale byly pěkné.

„Je tu cesta. Nebudeme se muset bát, že se zaboříme do trávy.“ Madame zamířila ke klikaté stezce sypané štěrkem. Její drahé boty na něm s každým krokem křupaly.

Následovala ji a snažila se vymyslet vhodné a bezpečné téma k hovoru.

„Jak jste potkala mého syna?“ Madame počkala, než se k ní Acacia připojí, a pak teprve pokračovala v chůzi.

Acacia se podívala na Nicholase. „Omlouvám se, že ruším. Já jen –“ Mávla rukou k domu.

„Čekali jsme na vás.“ Madame Cassirerová kývla hlavou k prázdné židli, kterou jí Nicholas odtáhl. „Obávám se, že můj manžel stále spí. Vrátili jsme se z Tahiti pozdě v noci.“

Acacia střílela pohledem k prázdnému místu v čele stolu a nedotčenému nádobí. Nicholasovi rodiče se vrátili domů.

Připadala si jako vetřelec.

Posadila se a pečlivě si rozprostřela do klína ubrousek. Když zvedla hlavu, setkala se s očima madame Cassirerové. Byly zvědavé.

Nicholas zaujal své místo vedle matky ve chvíli, kdy se objevila Gretle. Rozlila jim kávu, pomerančový džus a šampaňské.

„Už jsem svého syna nějaký čas neviděla, takže trvám na přípitku,“ vysvětlila madame.

Acacia zvedla svou sklenku a přitukla si s ostatními.

„Odložíme náš odjezd na zítra,“ oznámil Nicholas a Acacii se pohledem omlouval.

Acacia se obrátila k jeho matce. „Jaká byla vaše cesta?“

„Dlouhá. Tahiti je kouzelné místo, ale dostat se z něj je něco úplně jiného.“ Napila se šampaňského.

„Děkuji za vaši pohostinnost. Máte nádherný domov.“

Madame se rozzářila. „Vždycky, když jsem pryč, zapomenou, jak je tu nádherně. Dům je obvykle až na služebnictvo prázdný. Je příjemné mít zase společnost.“

Všichni se pustili do snídaně a u stolu se rozhostilo ticho, ačkoliv nakonec ustoupilo zdvořilé konverzaci.

Nicholas se po Acacii několikrát kradmo podíval a pokoušel se zachytit její pohled. Acacia s ním nehodlala vést konverzaci beze slov před jeho matkou, takže se jeho očím vyhýbala.

Usilovně se snažila udržet lehký tón, ale byla napjatá jako struna. Neměla ráda překvapení.

Acacia neměla slov. Nebyla si jistá, o co se Nicholas se svou matkou ohledně její situace podělil. Vypadalo to, že madame Cassirerová došla k mylnému závěru.

„Měla jsem trochu problémy a Nicholas mě laskavě vzal sem, dokud je nevyřeším,“ přiznala.

„Dobře,“ připustila jemně. „To zní, jako by se můj syn vrátil na správnou cestu.“

Uvažovala, kolik toho jeho matka o jeho rozličných aktivitách ví. Musela něco tušit.

Vedle cesty se najednou zjevila lampa. Jak k ní přicházely, Acacia si uvědomila, že je to stará železná plynová lampa se skleněnými výplněmi.

Když k ní došly, madame se zastavila. „Musím se vám k něčemu přiznat.“

Acacia se obrnila.

„Když mi Nicholas řekl, že si sem někoho přivedl, byla jsem zvědavá. A když mi zaměstnanci prozradili, že ten *někdo* je atraktivní mladá žena, okamžitě jsme se vrátili. Nicholas si už velmi dlouho nikoho domů nepozval.“ Madame se usmála. „Jste půvabnější, než jsem si představovala.“

Acacia začala být nervózní. „To je od vás milé. Ale musím vám sdělit, že mezi Nicholasem a mnou není žádný romantický vztah. Požádal mě, abych mu poskytla své služby na obchodní cestě na Santorini a já souhlasila. Naše spojení je čistě profesionální.“

„Nevzal by vás do galerie, kdybyste byli jenom kolegové,“ odpověděla madame obratem. „Ta budova představuje příliš velký smutek a ztrátu. Už je načase, aby se Nicholas začal přátelit se skutečnou ženou. Jsem nadšená a nepřesvědčíte mě o opaku.“

Acacia byla příliš slušná, než aby se hádala. Nicholasova matka se jí líbila. Nemohla si pomoci, aby nesrovnávala její chování s onou lyonskou dámou z hotelu. Madame Cassirerová byla rozhodně srdečnější a zdvořilejší.

Ukázala na lampu. „Co si o tom myslíte?“

„Setkali jsme se v pařížském hotelu. Pracovala jsem tam jako concierge.“ Acacia neviděla důvod, proč zamlčovat pravdu.

„Ach, a ve kterém hotelu?“

„Victoire.“

„Ten je krásný. Máme v sousedství apartmán.“ Madame po ní hodila očkem. „Vždycky jsem měla za to, že concierge musejí mít velmi dobré vzdělání. Studovala jste v Paříži?“

„Ano, na Sorbonně.“

Tváří jí prokmitl stín smutku. „Moje dcera tam také studovala. Nepředpokládám, že byste ji znala?“

Acacia zavrtěla hlavou.

„Byla starší než Nicholas, takže pravděpodobně odpromovala dřív, než jste vůbec nastoupila,“ vysvětlila madame posmutněle.

„Nicholas mě včera večer vzal do galerie. Musíte být velmi pyšní na práci, kterou tam vaše dcera odvedla.“

Madam se k ní obrátila čelem. „Nicholas vás vzal do galerie?“

„Ano.“

Madam si začala pohrávat s perlovým náhrdelníkem na krku. „Nevkročil do ní celé roky. Stejně jako nikdo z nás.“

Acacia si nebyla jistá, jak na tuto informaci zareagovat.

Madame pustila perly. „Už dlouho jsem v Paříži nebyla, ačkoliv si návštěvu vždycky velmi užiju. Bydlíte přímo ve městě?“

„Ano, v pátém okrsku.“

Madame se usmála. „Latinská čtvrť a Sorbonna. Mám tu část města ráda. Je velmi zajímavá.“

Kráčely v tichosti a cesta se mezitím stočila mezi stromy. Brzy se jim dům ztratil z dohledu.

„Jak dlouho se vídáte s mým synem?“

Zrudla. „Nevídáme se.“

Madame se na ni vážně zadívala. „Ale jste přítel.“

Acacia přikývla. „Nicholas mi to řekl.“

Madame jí věnovala zvláštní pohled. „On vám řekl o ukradených obrazech?“

„Ano.“

„Byly doby, kdy jsme nedokázali mluvit o tom, co se stalo. Nicholas vám musí věřit, když se vám svěří s takovými věcmi.“ Madame popošla blíž a mateřský se dotkla Acaciiny tváře. „Jste moc milá dívka. Nepředpokládám, že bych vás přesvědčila, abyste si se mnou dala odpoledne čaj? Už je to dlouho, co jsem pořádala čajový dýchánek.“

Acacia se usmála. „Bude mi potěšením.“

„Výborně.“ Madame Cassirerová jí úsměv oplatila a společně zamířily zpátky k domu.

Později večer, když už všichni ostatní odešli spát, seděla Acacia s Nicholasem u bazénu.

Na žádost rodičů se k večeri slavnostně oblékli. Nicholas měl jeden ze svých černých obleků, ale sako teď už odložil. Modrou kravatu si povolil a nechal ji viset kolem krku. Sundal si boty i ponožky a máchal si nohy ve slané vodě v bazénu.

Acacia si oblékla vzdušné broskvové šaty. Její lodičky ležely opuštěné vedle Nicholasových polobotek. Také si máčela nohy ve vodě.

Byla jasná, hvězdná noc a Acacia s bezdechým úžasem sledovala oblohu. Nikdy si ani nepředstavovala, že by ji život zavedl na tak nádherné místo, natož že stráví tak příjemný večer s rodiči někoho úplně cizího.

Opodál se ve stříbrném kbelíku chladilo šampaňské. Nicholas jim čas od času dolil sklenky, zatímco pomalu a rozvážně popíjeli.

Nakonec to byl Nicholas, kdo prolomil ticho. „Nevěděl jsem, že jsou na cestě.“

Acacia se na ni zadívala. Lampa sem mezi stromy nezapadala, jako kdyby ji někdo postavil doprostřed lesa z čírého rozmaru.

„Ta lampa mi připomíná dětský příběh.“

„Vážně? Který?“

„*Lva, čarodějníci a skříň.*“

„Mně také.“ Madame zamyšleně hleděla na lampu. „Moje dcera měla tu knihu jako dítě moc ráda. Chodívala sem a hledala Aslana. Před mnoha lety tu byla příjezdová cesta. Když ji rodiče mého manžela přemístili jinnam, nechali ji zrušit a vysadili místo ní trávu. Na lampu zapomněli.“

„Je mi líto vaší ztráty, madame,“ pronesla Acacia tiše.

Madame pootočila hlavou. Rysy ve tváři měla zkroucené bolestí. Ale obrovskou silou vůle byla za pár vteřin jako dřív. „Mluvil s vámi Nicholas o Rivě?“

„Trochu. Byla jsem nesmírně ohromená, jak je vaše sbírka přístupná lidem s různými postiženími.“

„To musel udělat Nicholas,“ zašeptala madame.

„Část každé sbírky je plasticky vyobrazena, takže i nevidomí si mohou doslova osahat umělecká díla. A jednou za měsíc galerie vítá návštěvníky s Alzheimerovou chorobou nebo demencí. Ve výstavních síních hraje hudba a láká je, aby se posadili a užili si exponáty.“

Madame nakrátko zavřela oči. „Nevěděla jsem to.“ Znovu je otevřela. „Když ztratíte dítě, otevře se zející jáma, která už nikdy nezmizí. Je mi líto, že to musím říct, ale v našem případě se všechno točí kolem Rivy – a její nepřítomnosti. Galerii se vyhýbám.“

Rezolutně zvedla bradu. „Musím ji znovu navštívit. Jste zázrak, má drahá.“

„Studovala jsem umění,“ pronesla Acacia.

„Vážně? Které období?“

„Impresionismus.“

„Ach, ano. Ten mám také nejraději. Měli jsme nádherného Degase, ale...“ odmlčela se.

„Když jste spolu po večeri tančili, viděla jsem, jak je šťastná, že je zase s vámi. Usmívala se.“

Nicholas se na ni koutkem oka podíval. „Se mnou jste si nezatančila.“

„Už jsem vašim rodičům vysvětlila, že s vámi pracuji. Nebylo by profesionální, abychom spolu tančili.“

„Možná ne.“ Strčil do ní loktem. „Ale přátelé spolu tančí.“

„Nejsme skuteční přátelé, Nicholasi.“ Acacia držela hlas nízko, aby to nevzal jako urážku.

Sklopil pohled ke svým nohám a ponořil je do vody. „Správně.“

Oplatila mu štouchnutí. „Ale pokud to chcete vědět, mám neuvěřitelně dlouhý seznam chyb.“

„O tom pochybuji.“ Dolil jim sklenky.

„Vaše matka mi prozradila, že nevěděla o všech těch programech v galerii.“

„Po tom, co se stalo, jsme o galerii přestali mluvit. Já jsem se zapojovat nepřestal, ale moji rodiče ano.“

„Měl byste být na to, co jste dokázal, pyšný.“

Nicholas sklonil hlavu.

Když nic neřekl, Acacia pokračovala: „Umění je pro všechny a bez přístupu k němu se stává elitářským.“

„Tohle říkala moje sestra. Měla za to, že umění je nutnost, ne přepych. Zavedla jeden bezplatný den v měsíci. Pokračujeme v tom dodnes. Jeden den v měsíci může kdokoliv přijít a podívat se, aniž by musel zaplatit vstupné.“

„Přála bych si, aby i ostatní galerie byly tak otevřené.“ Acacia odložila šampaňské a sepjala ruce v klíně. „Nevím, jaké to je ztratit sestru. Máte moji nejhlubší soustrast.“

Nicholas se obrátil, aby se na ni mohl podívat. „Děkuji vám.“

„Taková ztráta se nedá napravit a nelze na ni zapomenout. Vždycky vám bude chybět. Ale podle mého názoru si mnoho lidí najde smysl

Vánek jí odfoukl pramen vlasů a ten se jí přilepil přímo na nalíčené rty. Nicholas ho uchopil mezi dva prsty a zastrčil jí ho za ucho.

„Díky.“ Pozvedla k němu sklenku šampaňského.

„To já děkuji, Acacie. Byla jste velmi trpělivá a okouzlující, navzdory překvapení, které připravila moje rodina.“

„Vaši rodiče jsou milí. Jejich společnost jsem si užila.“

„Díky, že jste zabavila matku. Chybí jí Riva.“ Nicholas se s ní střetl pohledem. Byl plný vděčnosti.

„Nemusela jsem se přemáhat. Nezúčastnila jsem se čajového dýchánku léta. Věděl jste, že mi vaše matka půjčila klobouk? Byla to obrovská, elegantní věc, jakou nosí v anglickém Ascotu.“

„Klobouk, procházka, design vašeho pařížského bytu – to jsou věci, které měla dělat s mou sestrou.“

„Já vím,“ pronesla soucitně. „Moc jí chybí.“

„Nevím, jak mám se svojí matkou mluvit.“ Nicholas zvedl nohu a pak ji zase spustil, což mělo za následek menší gejzír. „Jaká je vaše matka?“

„Přísná. Vážná, ale divoce mě miluje.“

„*Divoce*.“ Nicholas se usmál. „To se mi líbí. Moje matka je též známá svou divokostí. Je to rotvajler v Chanelu.“

Acacia zvrátila hlavu a rozesmála se. Srovnání elegantní a decentní madame Cassirerové s rotvajlerem bylo naprosto směšné.

„Takový nádherný zvuk,“ zašeptal Nicholas.

„Jaký zvuk?“

„Váš smích.“

Uhladila si sukni a dala si pozor, aby si nezmáčela spodní lem. „Neměla bych to říkat, ale myslím si, že vaší matce chybíte.“

Nicholas zvedl sklenku. „Ví, kde mě najít.“

„Stejně jako vy dobře víte, kde ji hledat. Spěchala domů, protože jste tu byl vy.“

„Myslím, že oba víme, proč se sem tak hnala,“ poznamenal suše.

„Proboha živého, nedělejte ze mě Sisyfa.“ Nicholas do sebe jedním lokem obrátil zbytek šampaňského a dolil si.

„Nic z vás nedělám,“ zašeptala Acacia. „Ale poznám vznešenost a odvalu, když ji vidím.“

Ztěžka si povzdechl a svěsil hlavu.

„Nicholasi, zklamete jedině v případě, že to vzdáte. Pokaždé, když se Sisyfos zapřel ramenem o kámen a tlačil ho do kopce, zvítězil nad bohy. Nedokázali ho zlomit. Na vaší misi, tedy najít ukradená rodinná umělecká díla, ctíte své rodiče a sestru tím, že se nevzdáváte. A to je vznešené vítězství.“

Příkývl.

„Přátelé?“ Položila ruku se sklenkou šampaňského vedle té jeho.

Zvedl k ní tmavé oči. „Přátelé.“

Přitukli si a napili se.

„Děkuji,“ zamumlal Nicholas.

„Nemáte zač.“

života v tom, že se soustředí na odkaz milované osoby a ujistí se, aby se na dotyčného nikdy nezapomnělo.

Ať už si to vaše matka uvědomuje, nebo ne, budete sestřin odkaz. Rozšířil jste programy, kterým byla tak oddaná, a zrealizoval na její památku i další. Zasloužil jste svůj život hledání ukradených uměleckých děl. Vaši rodiče tyto věci nebyli schopni udělat, tak jste se toho chopil vy. Měl byste být pyšný nejenom na svoji rodinu a sestru, ale také na sebe. Vaše odhodlání a tvrdá práce jsou velmi vznešené, Nicholasi.“

Zachmuřil se.

A když k ní obrátil oči, spatřila v nich obavy. „Zklamal jsem.“

„Jak jste zklamal?“

„Nenašel jsem ty obrazy, ani nepředal její vrahy spravedlnosti.“

Acacia si povzddechla a znovu se zadívala na nebe. Na chvíli se odmlčela. „Znáte ten příběh o Sisyfovi?“

„Četl jsem Camuse na univerzitě.“

Acacia se usmála. „Nemyslím tuhle verzi, ale starověký mýtus v Homérově *Odysee*.“

„Ne, ten neznám.“

„Myslím, že důležité části jsou stejné. Sisyfos byl odsouzen valit kámen do kopce. Dioovým přičiněním se kámen pokaždé skutálel zpět do údolí přesně ve chvíli, kdy Sisyfos dosáhl vrcholu. Znovu a znovu vynakládal svoji sílu, aby dostal kámen na vrchol, jenom aby byl nucen to po celou věčnost opakovat.“

„Odpusťte mi, ale nenacházím žádnou souvislost s naší předchozí konverzací,“ věnoval jí Nicholas chabý úsměv.

„Souvislostí je snaha, to je na tom to chvályhodné. Je to Sisyfova vytrvalost a houževnatost, co tak obdivujeme. Myslím, že v odhodlání druhých a nás samotných nacházíme cosi statečného a vznešeného.“ Obrátila se čelem k Nicholasovi. „Doufám, že vaše touha po spravedlnosti bude úspěšná. Ale i kdyby nebyla, i v tom samotném úkolu je něco statečného. Obdivuji to.“